

LEVCSENKÓ DÁVID

Mindenki tartozni szeretne valahová...

November 22-én ismét megrendezték a Görögkatolikus Papnevelő Intézet kispapjainak szónokversenyét. A téma Pál apostol efezusiakhoz írt levelének egy részlete volt. A szónokversenyt LEVCSENKÓ DÁVID IV. évfolyamos papnövendék nyerte, az ő beszédét közöljük.

„Ezért már nem vagytok idegenek és jövevények, hanem a szentek polgártársai és Isten családjának tagjai. Apostolokra és prófétákra alapozott épület vagytok, s a szegletkö maga Krisztus Jézus. Ő tartja össze az egész épületet, belőle nő ki az Úr szent temploma.” (Ef 2,19–21)

KRISZTUSBAN KEDVES TESTVÉREK!

Szent Pál apostol a mai levelében az efezusi közösséghez szól. Efezus abban az időben nagy kereskedőváros volt, több mint kétszázézer lakossal, ahol sokféle ember és sokféle nemzet megfordult, zsidók és pogányok egyaránt. A mi életünkben, a keresztény életben sokszor zárandóknak nevezük magunkat. Mi is sok helyen megfordulunk. Előfordul, hogy jövevények vagyunk, nem találjuk a helyünket. Jövevények lehetünk egy új munkahelyen, ahol ismeretlen terep elé nézünk. Jövevények lehetünk az iskolában. Jövevények

lehetünk egy-egy közösségben, amellyel találkozunk. Ilyenkor általában apró feszélyezettséget érez az ember. Mit csinál a többség? Ha egy összeszokott közösségbe ismeretlen ember jön, az első dolog, ami történik, az összeség. Vajon ki lehet ez? Kinek a fia ő? Ismerem? Megtalálhatom a Facebookon? Ebből talán magunkra is ismerhetünk. Sok kérdés felmerülhet, de nem szoktuk magunkat kívülről, jövevényként vizsgálni.

Szent Pál apostol ennek a közösségnek azért ír, mert konfliktus támad a pogány- és a zsidókeresztények között. Arról vitatkoznak, hogy ki a nagyobb jövevény: a pogány, aki később csatlakozott a krisztusi tanításhoz, vagy a zsidó, aki már bizonyos előismertekkel rendelkezik. Pál apostol megoldást ad. Azt mondja, nem vagytok többé jövevények, mert Krisztus egyggyé tesz benneteket. A mi életünkben is Krisztus egyggyé tevését, Krisztus probléma- és konfliktusmegoldását látjuk. Miben? Azt mondja nekik: ti az apostolok, próféták és tanítók alapjaira vagytok építve. És erre építhettek. Minden ember a saját életében a keresztség által, a keresztény életbe való bevezetés által biztos alapot kap. Gondoljunk az apostolokra. Pétert kösziklának nevezi, és amikor kösziklának kellene Jézus mellett állnia, akkor ez a szikla kerekét old. Vagy gondolhatunk a többi apostolra. János kivételével mindnyájan elszélednek. De pünkösdkor és a feltámadás után a Szentlélek ezeket a sziklákat kiegyenlíti, síkba teszi, fundamentumot ás nekik, és szilárdá alakítja őket. Ezt minden egyes keresztény megkapja a keresztségben.

És mi a mi feladatunk? Kedves testvérek, mi vagyunk a téglák! Egy építkezés alkalmával ezek a téglák nem biztos, hogy egyformák. Van kisebb, van nagyobb. Ha megfigyeljük templomaink építését, ott aztán végképp mindenféle építőanyagot találhatunk: sziklát, téglát, kisebbet, nagyobbat, törmeléket vagy töröttet. Ez az emberi élet. Valakinek nagyobb adatik anyagiakban, természetben vagy esetleg tehetségben, valakinek kevesebb, és abban kell hűnek lennie. Valakinek megtörik az élete. De az egyházban minden egyes téglának helye van. Mégis hiányzik még valami. Ezeket a téglákat hiába pakoljuk csak úgy egymásra. Kell egy kötőanyag. Kell valami, ami összetartja őket, hogy ne veszélyes építménnyé, hanem biztos támponttá váljanak. Ez a valami pedig a Szentlélek.

A Szentlélek az életünkben az a kötőanyag, ami engedi, hogy felépítsük és megtöltsük lelkünk templomát. A saját templomépítésünk születésünktől halálunkig tart, és halálunkkor kerül fel a szegletkö, amely maga Jézus Krisztus. És ez a sok apró templom válik valójában egy közösséggé, amelyben lehet, hogy vannak néha földrengések, vagy leomlik néha a vakolat, de mindig van lehetőség a felújításra, a rendbetételre.

Bürokratikus világunk sajátossága, hogy bármilyen közösséghez szeretnénk is tartozni, valamilyen papír, valamilyen igazolvány szükséges hozzá. Ha azt mondanám, hogy igazolni kell magunkat, egy személyigazolványt vagy jogosítványt kellene elővegyünk, amelybe bizonyos adatok már be vannak írva. A kereszténység nem ilyen. A kereszténység nem követel mindenáron valamilyen papírt. Ugyanakkor jó, ha kezünkbe vesszünk néha egy ilyet. Egy „keresztény személyi igazolványt”. Ezt mindenkinek magának kell kitöltenie, magának kell választ adnia az ott lévő kérdésekre, hogy ha néhány év után esetleg a kezünkbe kerül, eszünkbe jusson, hogy már nem vagyunk jövevények. Ne csak a vágy legyen meg bennünk, hogy egy közösséghez szeretnénk tartozni, hanem emlékezzünk arra is, hogy mi már tartozunk valamihez, tartozunk valakihez.

Amen.

